

17 Μαΐου, 1933

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου
του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ
για την εξωτερική πολιτική
που είναι γνωστή
ως «ειρηνευτική ομιλία του Χίτλερ»

17 Μαΐου 1933
Ομιλία του Αρχηγού και
καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ
για την εξωτερική πολιτική
που είναι επίσης γνωστή ως
«ειρηνευτική ομιλία του Χίτλερ»

Βουλευτές! Κυρίες και κύριοι του Γερμανικού Ράιχσταγκ!

Στο όνομα της κυβέρνησης του Ράιχ ζήτησα από τον Πρόεδρο του Ράιχσταγκ Γκαίρινγκ, να συγκαλέσει το γερμανικό Ράιχσταγκ προκειμένου να λάβω θέση ενώπιον αυτού του φόρουμ σχετικά με τα ζητήματα που απασχολούν όχι μόνο τον λαό μας αλλά και ολόκληρο τον κόσμο σήμερα.

Τα προβλήματα που σας είναι γνωστά είναι τόσο μεγάλης σημασίας που από την επιτυχή επίλυσή τους εξαρτάται όχι μόνο η πολιτική ειρήνη αλλά και η οικονομική σωτηρία για όλους. Όταν εκφράζω την επιθυμία εκ μέρους της γερμανικής κυβέρνησης ο χειρισμός αυτών των προβλημάτων να απομακρυνθεί εντελώς από τη σφαίρα κάθε πάθους, τότε αυτό δεν συμβαίνει στο ελάχιστο στη γνώση που κυριαρχεί σε όλους μας, ότι η κρίση της εποχής μας οφείλει τη βαθύτερη προέλευσή της μόνο σε εκείνα τα πάθη που στο τέλος του πολέμου σκοτείνιασαν τη σοφία, τη διορατικότητα και το αίσθημα δικαιοσύνης των εθνών. Διότι όλα τα προβλήματα που προκαλούν τη σημερινή αναταραχή έχουν τις ρίζες τους στις αδυναμίες της ειρηνευτικής συνθήκης, η οποία δεν ήταν σε θέση να δώσει μια συνετή, σαφή και λογική λύση για τα πιο σημαντικά και πιο καθοριστικά ζητήματα της εποχής για όλες τις επόμενες εποχές.

Ούτε τα εθνικά ούτε τα οικονομικά, ούτε καν τα νομικά προβλήματα και τα αιτήματα των λαών έχουν επιλυθεί με αυτή τη συνθήκη με τρόπο που θα τους επέτρεπε να αντέξουν την κριτική της λογικής για πάντα.

Επομένως, είναι κατανοητό ότι η ιδέα μιας αναθεώρησης δεν αποτελεί μόνο αναπόσπαστο μέρος των διαρκών παρενεργειών των συνεπειών αυτής της συνθήκης, αλλά η αναγκαιότητα αναθεώρησης είχε προβλεφθεί ακόμη και από τους συντάκτες της και, ως εκ τούτου, δόθηκε νομική βάση στην ίδια τη συνθήκη.

Αν αναφέρω εν συντομία εδώ τα προβλήματα που θα έπρεπε να είχε λύσει αυτή η συνθήκη, το κάνω επειδή η αποτυχία σε αυτούς τους τομείς αναπόφευκτα οδήγησε στις επακόλουθες καταστάσεις υπό τις οποίες υποφέρουν έκτοτε οι πολιτικές και οικονομικές σχέσεις μεταξύ των εθνών.

Τα πολιτικο-εθνικά προβλήματα είναι τα εξής. Κατά τη διάρκεια πολλών αιώνων, τα ευρωπαϊκά έθνη και τα σύνορά τους εξελίχθηκαν από έννοιες που βασίστηκαν αποκλειστικά στην ιδέα ενός πολιτικού κράτους αυτού καθ'αυτού. Με τη θριαμβευτική διεκδίκηση της εθνικής ιδέας και της αρχής των εθνικοτήτων κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα, σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας να ληφθούν υπόψη αυτές οι νέες ιδέες και ιδανικά, οι σπόροι πολυάριθμων συγκρούσεων φυτεύτηκαν από τα κράτη

που είχαν προκύψει από διαφορετικές συνθήκες. Μετά το τέλος του μεγάλου πολέμου, δεν θα μπορούσε να υπάρξει μεγαλύτερο καθήκον για μια πραγματική ειρηνευτική διάσκεψη από το να αναλάβει, με σαφή αναγνώριση αυτού του γεγονότος, μια εδαφική και πολιτική αναδιοργάνωση των ευρωπαϊκών κρατών στα οποία θα αποδίδονταν δικαιοσύνη με αυτήν την αρχή στο μέγιστο δυνατό βαθμό. Όσο πιο ξεκάθαρα συμπίπτουν τα εθνικά σύνορα με τα κρατικά σύνορα μέσω αυτής της διευθέτησης, τόσο περισσότερο αυτό θα είχε εξαλείψει από τον κόσμο μια ολόκληρη σειρά μελλοντικών πιθανών συγκρούσεων. Μάλιστα, αυτή η εδαφική αναδιοργάνωση της Ευρώπης, λαμβάνοντας υπόψη τα πραγματικά σύνορα μεταξύ των εθνών, θα αποτελούσε ιστορική λύση που, ενόψει του μέλλοντος, θα μπορούσε να είχε επιτρέψει τόσο στους νικητές όσο και στους νικημένους να αντιληφθούν ότι οι θυσίες αίματος του Μεγάλου Πολέμου ίσως δεν ήταν εντελώς μάταιες, γιατί μέσω αυτής θα είχαν δοθεί τα θεμέλια για μια πραγματική ειρήνη. Στην πραγματικότητα, όμως, πάρθηκε η απόφαση, εν μέρει λόγω άγνοιας, εν μέρει λόγω πάθους, να επιλεχθούν λύσεις που περιείχαν τον αιώνιο σπόρο των νέων συγκρούσεων στην ίδια την έλλειψη της λογικής και της δικαιοσύνης.

Τα οικονομικά προβλήματα που θα μπορούσε να επιλύσει η διάσκεψη ήταν τα παρακάτω: Η παρούσα οικονομική κατάσταση της Ευρώπης χαρακτηρίζεται από τον υπερπληθυσμό της ευρωπαϊκής Δύσης, από τη φτώχεια του εδάφους σε αυτές τις περιοχές σε ορισμένες πρώτες ύλες, που έρχεται σε μια αντιπαράθεση με το υψηλό βιοτικό επίπεδο που συνάδει με την νοημοσύνη των κατοίκων του και το έχει συνηθίσει για μεγάλο χρονικό διάστημα και τη συνακόλουθη ιδιόμορφη οικονομική ανάπτυξη. Αν κάποιος επιθυμούσε να επιφέρει μια πραγματική ειρηνευση της Ευρώπης για το ανθρωπίνως προβλέψιμο μέλλον, μέσω αυτής της συνθήκης, τότε έπρεπε να αντικαταστήσει αυτούς τους εξίσου στείρους και επικίνδυνους όρους όπως η μετάνοια, η τιμωρία, η επανόρθωση κ.λ.π. να βασιστεί και να λάβει υπόψη την βαθιά συνειδητοποίηση ότι η έλλειψη μέσων ύπαρξης ήταν πάντα και θα είναι πάντα πηγή σύγκρουσης μεταξύ των εθνών. Αντί να κηρύξει κανείς τα συνθήματα της καταστροφής, θα έπρεπε να ξεκινήσει μια αναδιοργάνωση των διεθνών, πολιτικών και οικονομικών σχέσεων για να αποδώσει δικαιοσύνη στις ζωτικές ανάγκες των επιμέρους λαών στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό. Δεν είναι συνετό να στερούμε τους λαούς από τους οικονομικούς πόρους που είναι απαραίτητοι για την ύπαρξή τους χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι ο πληθυσμός που εξαρτάται από αυτούς πρέπει αναγκαστικά να συνεχίσει να ζει σε αυτό το έδαφος. Η άποψη, όμως, ότι με τον οικονομικό αφανισμό ενός λαού 65 εκατομμυρίων προσφέρεται μια χρήσιμη υπηρεσία σε άλλους λαούς είναι τόσο παράλογη, που κανείς σήμερα δεν μπορεί να τολμήσει να την εκπ-

ροσωπήσει ανοιχτά.

Αλλά ήταν ακόμα πιο παράλογο, να πραγματοποιηθεί αυτός ο αφανισμός με μεθόδους που σύμφωνα με τους νόμους της φύσης που συνδέουν την αιτία και το αποτέλεσμα, αργά ή γρήγορα οι νικητές θα αντιμετώπιζαν την ίδια καταστροφή.

Η έννοια των επανορθώσεων και η επιβολή τους θα αποτελέσει μια μέρα ένα σχολικό παράδειγμα στην ιστορία των εθνών για το πόσο πολλά πάθη μπορούν να είναι επιβλαβή για τη διεθνή ευημερία όλων. Στην πραγματικότητα, η πολιτική των αποζημιώσεων θα μπορούσε να οδηγήσει μόνο στο εξής αποτέλεσμα:

Αν κάποιος απαιτούσε πληρωμές σε χρήματα από τη Γερμανία, τότε αυτό ανάγκαζε φυσιολογικά σε μια ανώμαλη εξέλιξη των γερμανικών εξαγωγών· γιατί αυτά τα τεράστια ποσά μπορούσαν να πληρωθούν μόνο από τα τρέχοντα κέρδη. Αλλά αυτό δεν σήμαινε τίποτε άλλο, παρά το ότι ο κόσμος χρησιμοποιεί τη γερμανική οικονομία σαν ένα είδος εξαγωγικής εταιρείας, της οποίας τα καθαρά κέρδη σαν αποζημιώσεις δεν θα μπορούσαν να έχουν καμία σχέση με τη ζημία που προκλήθηκε στις μεμονωμένες οικονομίες των χωρών των πιστωτών κρατών, που τώρα απειλεί τις δικές τους εξαγωγές.

Η προσπάθεια να αποτραπεί μια τέτοια εξέλιξη αντισταθμίζοντας τον περιορισμό των γερμανικών εξαγωγών με τη χορήγηση δανείων για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση πληρωμών δεν ήταν λιγότερο κοντόφθαλμη και άρα λάθος στο αποτέλεσμα· γιατί η μετατροπή των πολιτικών χρεών σε ιδιωτικές υποχρεώσεις οδήγησε σε απαίτηση τόκων, η εκπλήρωση των οποίων αναπόφευκτα οδήγησε στα ίδια ακριβώς αποτελέσματα.

Το χειρότερο, ωστόσο, ήταν ότι μέσω αυτού του εξαναγκασμού για εξαγωγές με οποιοδήποτε τίμημα, η ανάπτυξη της εγχώριας οικονομικής ζωής των λαών παρεμποδίστηκε τεχνητά και τελικά εγκαταλείφθηκε, ότι ο ανταγωνισμός στις παγκόσμιες αγορές λόγω των συνεχών υποτιμήσεων οδήγησε σε υπερεντατικοποίηση των μέτρων εξορθολογισμού στην οικονομία που, τη στιγμή του σταδιακού κορεσμού των εν λόγω περιοχών πωλήσεων, προκάλεσε τη χειρότερη κρίση των τελευταίων χρόνων. Ο στρατός των εκατομμυρίων ανέργων μας είναι το τελικό αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης που χαρακτηρίζεται από το παράλογο πάθος.

Αλλά αν κάποιος ήθελε να περιορίσει τις υποχρεώσεις των αποζημιώσεων σε παραδόσεις σε είδος, τότε αυτό θα οδηγούσε σε όχι λιγότερο μεγάλη ζημία στην εγχώρια παραγωγή των εθνών που επωφελούνται από αυτές· διότι οι παραδόσεις σε είδος των παράλογων δισεκατομμυρίων που υποτίθενται για τις αποζημιώσεις δεν είναι δυνατές χωρίς να τίθεται σε κίνδυνο η ίδια η παραγωγή των εθνών με τον χειρότερο και ισχυρότερο δυνατό τρόπο. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών ευθύνεται για την εγκαίνιση μιας περιόδου κατά την οποία η χρηματο-

οικονομική αριθμητική φαίνεται να σκοτώνει την οικονομική λογική. Η Γερμανία έχει εκπληρώσει αυτές τις υποχρεώσεις παρά την εγγενή παράλογη φύση τους και τις προβλέψιμες συνέπειες, τόσο πιστά που ήταν σχεδόν αυτοκτονία. Η διεθνής οικονομική κρίση είναι αδιάψευστη απόδειξη της ορθότητας αυτού του ισχυρισμού.

Το πρόβλημα της αποκατάστασης μιας γενικής διεθνούς αίσθησης δικαίου δεν αγνοήθηκε λιγότερο από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών· διότι για να δικαιολογηθούν όλα τα μέτρα αυτού του διατάγματος, η Γερμανία έπρεπε να χαρακτηριστεί ένοχη για τον παγκόσμιο πόλεμο, σε αντίθεση με την πιο ιερή πεποίθηση του γερμανικού λαού και των κυβερνήσεών του. Αυτή ήταν μια διαδικασία που, υποδειγματική για το μέλλον και εφαρμοσμένη στο παρελθόν, διδάσκει την αιτία των συγκρούσεων των ανθρώπων και των πολέμων με τον απλούστερο τρόπο για μια και για πάντα. Η ενοχή ανήκει στον νικημένο, αφού ο νικητής χάρη στη νίκη του έχει πάντα την δυνατότητα, να κάνει αυτό το γεγονός σαν έναρξη μιας συνθήκης ειρήνης.

Ο λόγος για τον οποίο αυτή η διαδικασία απέκτησε τρομερή σημασία είναι ότι έδωσε αφορμή για τη μετατροπή μιας ισορροπίας δυνάμεων που υπήρχε στο τέλος αυτού του πολέμου σε ένα διαρκές νομικό καθεστώς. Οι όροι νικητής και νικημένος έγιναν έτσι επίσημα το θεμέλιο μιας νέας διεθνούς νομικής και κοινωνικής τάξης, η υποβάθμιση ενός μεγάλου λαού σε ένα έθνος δεύτερης διαλογής, δεύτερης κατηγορίας, διακηρύχθηκε τη στιγμή που επρόκειτο να δημιουργηθεί μια ομοσπονδία εθνών.

Ως αποτέλεσμα, αυτή η αντιμετώπιση της Γερμανίας δεν μπορούσε να οδηγήσει σε ειρήνευση στον κόσμο. Ο αφοπλισμός και η έλλειψη δυνατότητας υπεράσπισης των ηττημένων που κρίθηκαν αναγκαίες, μια πρωτόγνωρη διαδικασία στην ιστορία των ευρωπαϊκών εθνών, ήταν ακόμη λιγότερο κατάλληλη για να μειώσει τους γενικούς κινδύνους και τις πηγές συγκρούσεων, αλλά οδήγησε σε μια κατάσταση πραγμάτων που αποτελείται από εκείνες τις αέναες απειλές, απαιτήσεις και κυρώσεις που απειλούν να γίνουν, λόγω της συνεχούς αναταραχής και ανασφάλειας που προκαλούν, ο θάνατος ολόκληρης της παγκόσμιας οικονομίας. Εάν στη ζωή των εθνών δεν λαμβάνεται υπόψη ο κίνδυνος που ενέχεται σε ορισμένες ενέργειες, ο παραλογισμός θα θριαμβεύσει πολύ εύκολα έναντι της λογικής. Αλλά η Κοινωνία των Εθνών – τουλάχιστον μέχρι στιγμής – δεν μπόρεσε να παράσχει αξιόλογη αποτελεσματική βοήθεια στους αδύναμους και άοπλους σε τέτοιες περιπτώσεις. Οι συνθήκες που συνάπτονται για την ειρήνευση της ζωής των λαών μεταξύ τους έχουν πραγματικό νόημα μόνο όταν βασίζονται σε μια πραγματική και ειλικρινή ισότητα δικαιωμάτων για όλους. Εδώ ακριβώς βρίσκονται οι κύριες αιτίες των ζυμώσεων που κυριαρχούν στον κόσμο εδώ και χρόνια. Αλλά είναι προς το συμφέρον όλων τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα να βρουν μια λογική και οριστική λύση. Κανένας νέος ευρωπαϊ-

κός πόλεμος δεν θα μπορούσε να αντικαταστήσει τις μη ικανοποιητικές συνθήκες του σήμερα με καλύτερες. Αντιθέτως, η χρήση οποιουδήποτε είδους βίας στην Ευρώπη δεν θα μπορούσε να χρησιμεύσει στη δημιουργία μιας πιο ευνοϊκής πολιτικής και οικονομικής κατάστασης από ό,τι υπάρχει σήμερα. Ακόμα και αν μια νέα βίαιη ευρωπαϊκή λύση αποτελούσε καθοριστικό παράγοντα για την επίλυση των προβλημάτων, το τελικό αποτέλεσμα θα ήταν η αύξηση της διατάραξης της ισορροπίας δυνάμεων στην Ευρώπη, και επομένως, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, θα σπαρθεί ο σπόρος περαιτέρω νέων συγκρούσεων και νέων επιπλοκών. Νέοι πόλεμοι, νέες θυσίες, νέα αβεβαιότητα και νέα οικονομική κρίση θα ήταν οι συνέπειες. Το ξέσπασμα μιας τέτοιας τρέλας χωρίς τέλος θα οδηγούσε, ωστόσο, στην κατάρρευση της σημερινής κοινωνικής και πολιτικής τάξης. Μια Ευρώπη που βυθίζεται στο κομμουνιστικό χάος θα οδηγούσε σε μια κρίση στην ανάπτυξη του κόσμου απρόβλεπτων διαστάσεων και απρόβλεπτης διάρκειας.

Είναι η βαθύτατη επιθυμία της εθνικής κυβέρνησης του Γερμανικού Ράιχ να αποτρέψει μια τέτοια μη ειρηνική εξέλιξη μέσω της ειλικρινούς και ενεργού συνεργασίας της. Αυτό είναι επίσης το πραγματικό νόημα πίσω από τη ριζική αλλαγή που συνέβη στη Γερμανία. Οι τρεις παράγοντες που κυριαρχούν στην επανάστασή μας σε καμία περίπτωση δεν έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα του υπόλοιπου κόσμου:

1. Αποτροπή της επικείμενης κομμουνιστικής ανατροπής και οικοδόμηση ενός εθνικού κράτους που ενώνει τα διάφορα συμφέροντα των τάξεων και των κατηγοριών και διατηρεί την έννοια της προσωπικής ιδιοκτησίας ως θεμέλιο του πολιτισμού μας·
2. Επίλυση του σοβαρότερου κοινωνικού προβλήματος οδηγώντας τον στρατό των εκατομμυρίων φτωχών ανέργων μας πίσω σε μια παραγωγή χρήσιμη για όλους·
3. Αποκατάσταση μιας σταθερής και αυταρχικής κρατικής ηγεσίας, η οποία, υποστηριζόμενη από την εμπιστοσύνη και τη βούληση του έθνους, θα κάνει επιτέλους και πάλι αυτόν τον σπουδαίο λαό ικανό εταίρο απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο.

Μιλώντας τώρα, έχοντας επίγνωση του ότι είμαι Γερμανός Εθνικοσοσιαλιστής, θα ήθελα να δηλώσω εξ ονόματος της εθνικής κυβέρνησης και ολόκληρης της εθνικής εξέγερσης ότι, ειδικά εμείς και αυτή η νέα Γερμανία έχουμε τη βαθύτερη κατανόηση για τα ίδια συναισθήματα και τις πεποιθήσεις και τις δικαιολογημένες απαιτήσεις των άλλων εθνών να ζήσουν. Η γενιά αυτής της νεαρής Γερμανίας, που μέχρι τώρα στη ζωή της γνώρισε μόνο την φτώχεια, τη δυστυχία και την εξαθλίωση του δικού της λαού, έχει υποφέρει πάρα πολύ από αυτή την τρέλα για να σκοπεύει να κάνει τα ίδια και στους άλλους. Ο εθνικισμός μας είναι μια αρχή, που μας υποχρεώνει απόλυτα σαν κοσμοθεωρία. Προσκολλημένοι στη δική μας εθνικότητα με απεριόριστη αγάπη και πίστη, σεβόμαστε και τα εθνικά δικαιώματα των άλλων εθνών στη βάση

μιας κοινής πεποίθησης και επιθυμίας από τα βάθη της καρδιάς μας να ζήσουμε μαζί τους ειρηνικά και φιλικά.

Άρα δεν αναγνωρίζουμε ούτε τον όρο «γερμανοποίηση». Η πνευματική νοοτροπία του περασμένου αιώνα, που πιστευόταν ότι μπορούσαν να μετατρέψουν τους Πολωνούς ή τους Γάλλους σε Γερμανούς, είναι ξένη για εμάς, όπως απορρίπτουμε με πάθος και κάθε αντίστοιχη απόπειρα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Θεωρούμε τα ευρωπαϊκά έθνη ως δεδομένο γεγονός. Οι Γάλλοι, οι Πολωνοί κ.λ.π. είναι οι γειτονικοί μας λαοί και ξέρουμε ότι καμία ιστορικά νοητή διαδικασία δεν θα μπορούσε να αλλάξει αυτή την πραγματικότητα. Θα ήταν ευτύχημα για τον κόσμο εάν στη Συνθήκη των Βερσαλλιών είχε δοθεί η δέουσα προσοχή σε αυτές τις πραγματικότητες σε σχέση με τη Γερμανία. Διότι ο στόχος μιας πραγματικά διαρκούς συνθήκης δεν θα πρέπει να είναι να ανοίξει νέες πληγές ή να κρατήσει ανοιχτές τις υπάρχουσες, αλλά να κλείσει και να επουλώσει τις πληγές. Μια μελετημένη αντιμετώπιση των ευρωπαϊκών προβλημάτων θα μπορούσε εύκολα να βρει μια λύση στην Ανατολή εκείνη την εποχή, η οποία θα ανταποκρινόταν στις κατανοητές διεκδικήσεις της Πολωνίας καθώς και στα φυσικά δικαιώματα της Γερμανίας. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών απέτυχε να βρει αυτή τη λύση. Παρόλα αυτά, καμία γερμανική κυβέρνηση δεν θα παραβιάσει με δική της πρωτοβουλία μια συμφωνία που δεν μπορεί να καταργηθεί χωρίς να αντικατασταθεί από μια καλύτερη. Ωστόσο, αυτή η αναγνώριση του νομικού χαρακτήρα μιας τέτοιας συνθήκης δεν μπορεί παρά να είναι γενική: Δεν έχει μόνο ο νικητής δικαίωμα στα δικαιώματα που του παρέχονται αλλά και ο νικημένος!

Αλλά το δικαίωμα να απαιτηθεί μια αναθεώρηση αυτής της συνθήκης είναι εδραιωμένο στην ίδια τη συνθήκη. Η γερμανική κυβέρνηση επιθυμεί να βασίσει τους λόγους και την έκταση των ισχυρισμών της σε τίποτα άλλο εκτός από τα σημερινά αποτελέσματα των προηγούμενων εμπειριών και τις αδιαμφισβήτητες συνέπειες της κριτικής και λογικής συλλογιστικής. Οι εμπειρίες όμως, των τελευταίων δεκατεσσάρων ετών είναι πολιτικά και οικονομικά ξεκάθαρες: Η δυστυχία των λαών δεν μετριάστηκε, αντίθετα αυξήθηκε. Η βαθύτερη ρίζα αυτής της δυστυχίας όμως, βρίσκεται στη διαίρεση του κόσμου σε νικητές και νικημένους σαν επιδιωκόμενη μόνιμη βάση για όλες τις συνθήκες και κάθε μελλοντική τάξη.

Τα χειρότερα αποτελέσματα αυτού του ορισμού εκφράζονται στην αναγκαστική έλλειψη υπεράσπισης μιας μερίδας εθνών απέναντι σε έναν υπερβολικό εξοπλισμό εκ μέρους των άλλων. Εάν η Γερμανία ζητά επίμονα αφοπλισμό για όλους εδώ και χρόνια, είναι για τους εξής λόγους: Πρώτον, το αίτημα για ισότητα δικαιωμάτων που εκφράζεται σε πραγματικά γεγονότα είναι ένα αίτημα ηθικής, δικαιώματος και λογικής, ένα αίτημα που αναγνωρίστηκε στην ίδια τη συνθήκη ειρήνης και η εκ-

πλήρωση του οποίου ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με το αίτημα για γερμανικό αφοπλισμό ως προοίμιο για τον παγκόσμιο αφοπλισμό.

Δεύτερον, γιατί, αντίθετα, ο αποκλεισμός ενός μεγάλου λαού δεν μπορεί να διατηρηθεί για πάντα στην ιστορία, αλλά πρέπει αναγκαστικά μια μέρα να τελειώσει. Διότι πόσο καιρό πιστεύεται ότι είναι δυνατό να επιβληθεί μια τέτοια αδικία σε ένα μεγάλο έθνος; Ποιο είναι το πλεονέκτημα της στιγμής που αξίζει σε σύγκριση με τις συνεχείς εξελίξεις των αιώνων; Ο γερμανικός λαός θα συνεχίσει να υπάρχει, όπως ακριβώς ο γαλλικός και – όπως μας δίδαξαν οι ιστορικές εξελίξεις – ο πολωνικός! Ποια σημασία και ποια αξία μπορεί να έχει η επιτυχής βραχυπρόθεσμη καταπίεση ενός λαού 65 εκατομμυρίων σε σύγκριση με τη δύναμη αυτών των αδιαμφισβήτητων γεγονότων! Κανένα κράτος δεν μπορεί να έχει περισσότερη κατανόηση για τα νεοεμφανιζόμενα νεαρά ευρωπαϊκά εθνικά κράτη και τις ανάγκες τους για ύπαρξη από τη Γερμανία της εθνικής επανάστασης που προέκυψε από τα ίδια ένστικτα. Δεν θέλει τίποτα για τον εαυτό της που δεν είναι διατεθειμένη να δώσει στους άλλους.

Όταν η Γερμανία υποβάλλει σήμερα το αίτημα για μια πραγματική ισότητα των δικαιωμάτων με την έννοια του αφοπλισμού των άλλων εθνών, τότε έχει ηθικό δικαίωμα να το πράξει δεδομένης της εκπλήρωσης των συνθηκών. Διότι η Γερμανία αφοπλίστηκε – αφοπλίστηκε κάτω τον αυστηρότερο διεθνή έλεγχο.

Έξι εκατομμύρια τυφέκια και караμπίνες παραδόθηκαν ή καταστράφηκαν, 130.000 πολυβόλα, 243.000 κάννες πολυβόλων, 91.000 πυροβόλα, όλμους και κάννες πυροβόλων, 28.000 κιλλίβαντες, 59 άρματα μάχης, 38.750.000 χειροβομβίδες, 490.000.000 φυσίγγια τυφεκίων, 37.000.000 κιλά πυρίτιδας έχουν καταστραφεί, στρατώνες και εργοστάσια γκρεμίστηκαν, ράμπες φόρτωσης διαλύθηκαν, η Ρηνανία αποστρατικοποιήθηκε, οι γερμανικές οχυρώσεις ισοπεδώθηκαν, τα εργοστάσια ανατινάχτηκαν, τα πλοία μας παραδόθηκαν, τα αεροπλάνα μας καταστράφηκαν, οι παράκτιες οχυρώσεις διαλύθηκαν, το αμυντικό μας σύστημα εγκαταλείφθηκε, αποτρέποντας έτσι τη δημιουργία εφεδρειών. Ακόμη και τα πιο απαραίτητα αμυντικά όπλα για τον μικρό επαγγελματικό στρατό που μας απέμεινε μας τα αρνήθηκαν. Εάν σήμερα γίνεται προσπάθεια, να αντιμετωπιστούν αυτά τα εξοργιστικά και αδιαμφισβήτητα γεγονότα με αξιοθρήνητες δικαιολογίες και υπεκφυγές για να δημιουργηθεί εντύπωση ότι η Γερμανία κατά κάποιο τρόπο δεν έχει εκπληρώσει αυτή τη συνθήκη και μάλιστα είχε επανεξοπλιστεί, τότε πρέπει να απορρίψω αυτήν τη στιγμή αυτή την άποψη επειδή είναι τόσο αναληθής όσο και άδικη.

Εξίσου ανακριβείς είναι οι ισχυρισμοί ότι η Γερμανία, για παράδειγμα, δεν τήρησε τις υποχρεώσεις της συνθήκης όσον αφορά το προσωπικό. Ο ισχυρισμός ότι τα SA και τα SS του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος σχετίζονταν με οποιονδήποτε τρόπο με την Ράιχσβερ με την έννοια ότι

αντιπροσωπεύουν σχηματισμούς με στρατιωτική εκπαίδευση ή εφεδρεία στρατού είναι αναληθής. Η ανεύθυνη απερισκεψία με την οποία διατυπώνονται τέτοιοι ισχυρισμοί μπορεί να φανεί μόνο από ένα παράδειγμα: Το περασμένο έτος έγινε στο Μπρνο η δίκη μελών του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος στην Τσεχοσλοβακία. Εκείνη την εποχή, ορκωτοί εμπειρογνώμονες του στρατού της Τσεχοσλοβακίας ισχυρίστηκαν ότι οι κατηγορούμενοι είχαν σχέση με το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα της Γερμανίας, διατηρούσαν δεσμούς με το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα στη Γερμανία, εξαρτώνται από αυτό και, ως εκ τούτου, σαν μέλη εθνικού αθλητικού συλλόγου, έπρεπε να εξισωθούν με τα μέλη των SA και SS στη Γερμανία που αποτελούσε εφεδρικό στρατό που εκπαιδεύτηκε και οργανώθηκε από την Ράιχσβερ. Την ίδια εποχή όμως τα SA και τα SS, όπως και το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, όχι μόνο δεν είχαν καμία απολύτως σχέση με την Ράιχσβερ, αλλά αντιθέτως διώχθηκαν, απαγορεύτηκαν και τελικά διαλύθηκαν ως λεγόμενη ανατρεπτική οργάνωση. Μάλιστα, πέρα από αυτό: μέλη του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και όσοι ανήκαν στα SA και τα SS όχι μόνο αποκλείστηκαν από όλα τα δημόσια αξιώματα, αλλά δεν τους επιτράπη καν να αναλάβουν δουλειά ως απλοί εργαζόμενοι σε μια στρατιωτική εταιρεία. Παρ' όλα αυτά στους Εθνικοσοσιαλιστές στην Τσεχοσλοβακία επιβλήθηκαν μακροχρόνιες ποινές φυλάκισης βάσει αυτής της ψευδούς άποψης.

Στην πραγματικότητα, τα SA και τα SS του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος δημιουργήθηκαν χωρίς καμία βοήθεια, χωρίς καμία οικονομική ενίσχυση από το κράτος, το Ράιχ ή ακόμα και την Ράιχσβερ, χωρίς καμία στρατιωτική εκπαίδευση και χωρίς κανένα στρατιωτικό εξοπλισμό για καθαρά κομματικές-πολιτικές ανάγκες και για κομματικές-πολιτικές παραμέτρους. Ο σκοπός τους ήταν και είναι αποκλειστικά η εξάλειψη της κομμουνιστικής απειλής και η εκπαίδευσή τους, που δεν έχει καμία σχέση με τον στρατό, σχεδιάστηκε αποκλειστικά για σκοπούς προπαγάνδας και διαφωτισμού, μαζικής ψυχολογικής επίδρασης και συντριβής του κομμουνιστικού τρόμου. Είναι εξίσου θεσμοί για την ενστάλαξη ενός αληθινού κοινοτικού πνεύματος, την υπέρβαση των πρώην ταξικών διαφορών όσο και οργανισμοί βοήθειας για την αντιμετώπιση της οικονομικής δυσπραγίας του ατόμου. Τα «Ατσάλινα Κράνη» (Stahlhelm) δημιουργήθηκαν σε ανάμνηση της μεγάλης εποχής των κοινών εμπειριών στο μέτωπο, για τη διατήρηση της παράδοσης, της παλιάς συντροφικότητας και τέλος και για την προστασία του γερμανικού λαού από την κομμουνιστική επανάσταση που μας απειλούσε από τον Νοέμβριο του 1918. Ένας κίνδυνος, όμως, που δεν μπορούν να εκτιμήσουν οι χώρες, που δεν είχαν εκατομμύρια οργανωμένους κομμουνιστές σαν εμάς και δεν έχουν υποφέρει από την τρομοκρατία τους όπως η Γερμανία. Διότι ο πραγματικός στόχος αυτών των εθνικών οργανώσεων φαίνεται καλύτερα από την αληθινή φύση του αγώνα τους

και από τις θυσίες τους. Σαν συνέπεια των κομμουνιστικών δολοφονικών επιδρομών, δολοφονικών αποπειρών και τρομοκρατικών ενεργειών, μόνο τα SS και τα SA έχουν υποστεί πάνω από 350 νεκρούς και περίπου 40.000 τραυματίες μέσα σε λίγα μόλις χρόνια! Αν σήμερα γίνεται προσπάθεια στη Γενεύη να συμπεριληφθούν στις ένοπλες δυνάμεις αυτές οι οργανώσεις που εξυπηρετούν αποκλειστικά εσωτερικούς πολιτικούς σκοπούς, τότε θα μπορούσε κανείς να συμπεριλάβει και τις πυροσβεστικές δυνάμεις, τους γυμναστικούς συλλόγους, τα σώματα ασφαλείας, τους συλλόγους κωπηλασίας και άλλους αθλητικούς οργανισμούς στις ένοπλες δυνάμεις. Αν όμως την ίδια στιγμή δεν ληφθούν υπόψη τα εκπαιδευμένα ετησίως σώματα των άλλων στρατών του κόσμου, σε αντίθεση με αυτούς τους άνδρες που στερούνται παντελώς στρατιωτικής εκπαίδευσης, αν κάποιος παραβλέπει εσκεμμένα τις ένοπλες εφεδρείες των άλλων, ενώ αρχίζει να μετράει τα άοπλα μέλη των πολιτικών μας ενώσεων, τότε έχουμε μπροστά μας μια διαδικασία κατά της οποίας πρέπει να καταθέσω την πιο έντονη διαμαρτυρία! Εάν ο κόσμος θέλει να καταστρέψει την εμπιστοσύνη στο τι είναι σωστό και δίκαιο, τότε αυτά είναι τα καλύτερα μέσα για να το κάνει.

Διότι εξ ονόματος του γερμανικού λαού και της γερμανικής κυβέρνησης, πρέπει να ξεκαθαρίσω τα εξής: Η Γερμανία αφοπλίστηκε. Έχει εκπληρώσει όλες τις υποχρεώσεις που της επιβάλλονται από τη Συνθήκη Ειρήνης σε βαθμό πολύ πέρα από τα όρια αυτού που μπορεί να θεωρηθεί δίκαιο ή και εύλογο. Ο στρατός της αποτελείται από 100.000 άνδρες. Η δύναμη και ο χαρακτήρας της αστυνομίας ρυθμίζονται διεθνώς. Η επικουρική αστυνομία που ιδρύθηκε στις μέρες της επανάστασης έχει αποκλειστικά πολιτικό χαρακτήρα. Εκείνες τις κρίσιμες μέρες της ανατροπής, έπρεπε πρώτα να αντικαταστήσει το άλλο τμήμα της αστυνομίας που, τότε, το νέο καθεστώς υποπτευόταν ότι ήταν ασταθές. Τώρα που η επανάσταση πραγματοποιήθηκε με επιτυχία, αυτή η δύναμη ήδη διαλύεται και θα διαλυθεί εντελώς πριν ακόμα τελειώσει η χρονιά. Η Γερμανία έχει επομένως ένα πλήρως δικαιολογημένο ηθικό δικαίωμα να απαιτήσει από τα κράτη με ισχυρό εξοπλισμό να εκπληρώσουν τώρα από την πλευρά τους και τις υποχρεώσεις τους που απορρέουν από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών.

Η ισότητα των δικαιωμάτων που παραχωρήθηκε στη Γερμανία τον Δεκέμβριο δεν έχει γίνει ακόμη πραγματικότητα. Όταν από την πλευρά της Γαλλίας τίθεται επανειλημμένα ότι η ασφάλειά της πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όπως και η ισότητα των δικαιωμάτων της Γερμανίας, θα ήθελα να θέσω δύο ερωτήματα σχετικά:

Πρώτον: Η Γερμανία έχει αποδεχθεί μέχρι στιγμής όλες τις υποχρεώσεις όσον αφορά την ασφάλεια που απορρέουν από την υπογραφή της Συνθήκης των Βερσαλλιών, την είσοδο στην Κοινωνία των Εθνών, το Σύμφωνο του Λοκάρνο, το Σύμφωνο Κέλογκ-Μπριάντ, τις συνθήκες δι-

αιτησίας, το σύμφωνο μη επίθεσης και τη δήλωση μη βίας. Ποιες άλλες συγκεκριμένες διασφαλίσεις πρέπει να αναλάβει η Γερμανία εκτός από τις διεθνείς υποχρεώσεις;

Δεύτερον: από την άλλη πλευρά, ποια ασφάλεια έχει η Γερμανία; Σύμφωνα με πληροφορίες της Κοινωνίας των Εθνών, μόνο η Γαλλία έχει σε υπηρεσία 3.046 αεροσκάφη ενώ το Βέλγιο έχει 350, η Πολωνία 700 και η Τσεχοσλοβακία 670. Επιπλέον, υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός εφεδρικών αεροσκαφών, χιλιάδες τεθωρακισμένα οχήματα, χιλιάδες σωλήνες βαρέως πυροβολικού και όλα τα τεχνικά μέσα που απαιτούνται για τη διεξαγωγή πολέμου με χημικά αέρια. Δεν έχει η Γερμανία περισσότερους λόγους, λόγω της έλλειψης αμυντικών όπλων και ένοπλων δυνάμεων, να απαιτήσει ασφάλεια από τα εξοπλισμένα κράτη που συνδέονται μεταξύ τους με συνασπισμούς;

Η Γερμανία είναι ωστόσο έτοιμη ανά πάσα στιγμή να αναλάβει περαιτέρω υποχρεώσεις για τη διασφάλιση της διεθνούς ασφάλειας, εάν όλα τα άλλα έθνη είναι πρόθυμα να το πράξουν εκ μέρους τους και αυτό ωφελεί και τη Γερμανία. Η Γερμανία θα ήταν επίσης περισσότερο από πρόθυμη χωρίς άλλη καθυστέρηση να διαλύσει όλες τις στρατιωτικές της εγκαταστάσεις και να καταστρέψει αυτά τα λίγα όπλα που εξακολουθεί να έχει στη διάθεσή της, εάν τα γειτονικά έθνη έκαναν το ίδιο χωρίς εξαίρεση. Εάν, όμως, τα άλλα κράτη δεν είναι πρόθυμα να πραγματοποιήσουν τον αφοπλισμό που είναι επίσης δεσμευτικός για αυτούς στη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών, τότε η Γερμανία πρέπει, τουλάχιστον, να επιμείνει στο αίτημά της για ίσα δικαιώματα.

Η γερμανική κυβέρνηση βλέπει στο βρετανικό σχέδιο μια πιθανή βάση για την απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα. Πρέπει όμως, να απαιτήσει να μην αναγκαστεί να καταστρέψει μια υπάρχουσα αμυντική εγκατάσταση χωρίς να της παραχωρηθούν τουλάχιστον ποιοτικά ίσα δικαιώματα. Πρέπει να απαιτήσει περαιτέρω, να γίνεται βήμα-βήμα μια μετατροπή των σημερινών στρατιωτικών εγκαταστάσεων, που δεν επιθυμεί η Γερμανία, αλλά που μας επιβλήθηκε από το εξωτερικό μόνο στο βαθμό του πραγματικού αφοπλισμού των άλλων κρατών. Στο πλαίσιο αυτό, η Γερμανία συμφωνεί ουσιαστικά να αποδεχθεί μια μεταβατική περίοδο πέντε ετών για την εδραίωση της εθνικής της ασφάλειας, με την προσδοκία ότι, μετά από αυτό το διάστημα η Γερμανία θα έχει πραγματική ισότητα με τα άλλα κράτη.

Επιπλέον, η Γερμανία είναι απολύτως έτοιμη να παραιτηθεί από την ενσωμάτωση επιθετικών όπλων εάν, εντός ορισμένης χρονικής περιόδου, τα εξοπλισμένα έθνη καταστρέψουν με τη σειρά τους τα δικά τους επιθετικά όπλα και η χρήση τέτοιων όπλων απαγορευθεί από διεθνή σύμβαση.

Η Γερμανία έχει μόνο μία επιθυμία, να μπορέσει να διατηρήσει την ανεξαρτησία της και να προστατεύσει τα σύνορά της. Σύμφωνα με δήλωση που έγινε τον Φεβρουάριο του 1932 από τον Γάλλο Υπουργό

Πολέμου, ένα μεγάλο μέρος των έγχρωμων γαλλικών στρατευμάτων είναι διαθέσιμο για άμεση χρήση στη γαλλική ηπειρωτική χώρα. Τους κατατάσσει λοιπόν ρητά στις εσωτερικές δυνάμεις. Επομένως, είναι δίκαιο να ληφθούν υπόψη αυτές οι ένοπλες δυνάμεις των εγχρώμων για την επίλυση αυτού του ζητήματος. Έρχεται σε αντίθεση με τη δικαιοσύνη, να μην υπολογίζονται οι έφεδροι που έχουν εκπαιδευτεί πλήρως στον στρατό κατά τη διάρκεια των διακοπών τους, αλλά να υπολογίζονται στη δύναμη του στρατού της Γερμανίας οι αστυνομικές δυνάμεις που είναι οπλισμένες και εκπαιδευμένες μόνο για αστυνομικούς σκοπούς. Είναι όμως εντελώς αδύνατο, ενώσεις που εξυπηρετούν αποκλειστικά πολιτικούς ή εθνικούς εκπαιδευτικούς ή αθλητικούς σκοπούς που δεν τους παρέχεται καμία στρατιωτική εκπαίδευση και δεν διαθέτουν στρατιωτικό εξοπλισμό, να υπολογίζονται στη δύναμη του στρατού της Γερμανίας, αλλά σε άλλες χώρες να μην τους βλέπουν καθόλου!

Απεναντίας η Γερμανία θα δήλωνε έτοιμη ανά πάσα στιγμή, σε περίπτωση αμοιβαίου διεθνούς ελέγχου των εξοπλισμών, δεδομένης της ίδιας προθυμίας εκ μέρους των άλλων κρατών, να υποβάλει τις αναφερόμενες ενώσεις σε αυτόν τον έλεγχο προκειμένου να αποδείξει ξεκάθαρα σε όλο τον κόσμο τον εντελώς μη στρατιωτικό τους χαρακτήρα. Επιπλέον, η γερμανική κυβέρνηση δεν θα απορρίψει καμία απαγόρευση όπλων ως υπερβολικά δραστική εάν εφαρμοστεί με τον ίδιο τρόπο και στα άλλα κράτη. Αλλά, στο βαθμό που τα όπλα εξακολουθούν να επιτρέπονται σε άλλες δυνάμεις, τα αμυντικά όπλα της Γερμανίας μόνο δεν μπορούν να απαγορευθούν για το μέλλον. Είμαστε πρόθυμοι, να κάνουμε χρήση αυτής της ισότητας δικαιωμάτων μόνο στο βαθμό που μπορεί να καθοριστεί μέσω διαπραγματεύσεων.

Όλα αυτά τα αιτήματα δεν σημαίνουν επανεξοπλισμό, αλλά μόνο αίτημα για αφοπλισμό των άλλων κρατών.

Εξ ονόματος της γερμανικής κυβέρνησης, χαιρετίζω για άλλη μια φορά το διορατικό και δίκαιο σχέδιο του Αρχηγού του ιταλικού κράτους για τη δημιουργία σχέσεων στενότερης εμπιστοσύνης και συνεργασίας μεταξύ των τεσσάρων μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων: Αγγλίας, Γαλλίας, Ιταλίας και Γερμανίας μέσω ενός ειδικού συμφώνου. Η γερμανική κυβέρνηση, με βαθιά πεποίθηση, συμφωνεί με την άποψη του Μουσολίνι ότι αυτό θα μπορούσε να γεφυρώσει το χάσμα για μια ευκολότερη και μόνιμη κατανόηση. Θα δείξει τη μέγιστη δυνατή συμφιλίωση, εφόσον και τα άλλα έθνη έχουν την τάση να ξεπεράσουν πραγματικά οποιεσδήποτε δυσκολίες που μπορεί να σταθούν εμπόδιο.

Η πρόταση του Αμερικανού Προέδρου Ρούσβελτ, για την οποία έλαβα γνώση χθες το βράδυ, υποχρεώνει επίσης τη γερμανική κυβέρνηση να αποδώσει θερμές ευχαριστίες. Είναι έτοιμη να συμφωνήσει με αυτή τη μέθοδο επίλυσης της διεθνούς κρίσης, διότι και αυτή είναι της άποψης ότι χωρίς λύση στο ζήτημα του αφοπλισμού, η μόνιμη οικονομική ανα-

συγκρότηση είναι αδιανόητη. Είναι πρόθυμη να συμβάλει ανιδιοτελώς σε αυτό το έργο της αποκατάστασης των πολιτικών και οικονομικών συνθηκών του κόσμου. Όπως τόνισα στην αρχή, είναι εξίσου πεπεισμένη ότι μπορεί να υπάρξει μόνο ένα μεγάλο έργο σήμερα, η διασφάλιση της ειρήνης στον κόσμο.

Αναγνωρίζει επίσης εύκολα την ορθότητα των λόγων που ευθύνονται, μεταξύ άλλων, για τους σημερινούς εξοπλισμούς. Αισθάνομαι όμως υποχρεωμένος να δηλώσω ότι ο λόγος για τους σημερινούς εξοπλισμούς στη Γαλλία ή την Πολωνία δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να είναι ο φόβος αυτών των εθνών για γερμανική εισβολή· διότι αυτός ο φόβος θα ήταν δικαιολογημένος μόνο από την ύπαρξη σύγχρονων επιθετικών όπλων στην άλλη πλευρά, που είναι πολύ ισχυρότερα από τα σύγχρονα μέσα άμυνας. Αλλά αυτά τα σύγχρονα επιθετικά όπλα είναι ακριβώς αυτά που δεν διαθέτει η Γερμανία – ούτε βαρύ πυροβολικό ούτε άρματα μάχης, ούτε βομβαρδιστικά αεροπλάνα, ούτε δηλητηριώδη αέρια! Το μόνο έθνος που θα μπορούσε δικαίως να φοβάται μια εισβολή είναι το γερμανικό, στο οποίο όχι μόνο απαγορεύτηκε να έχει επιθετικά όπλα, αλλά περιορίστηκε ακόμη και στο δικαίωμά του να κατέχει αμυντικά όπλα και του απαγορεύτηκε η κατασκευή οχυρώσεων στα σύνορά του.

Η Γερμανία είναι πλέον έτοιμη να αποκηρύξει τα επιθετικά όπλα ανά πάσα στιγμή, εάν και ο υπόλοιπος κόσμος κάνει το ίδιο. Η Γερμανία είναι πρόθυμη να συμμετάσχει σε κάθε επίσημο σύμφωνο μη επίθεσης· γιατί η Γερμανία δεν σκέφτεται μια επίθεση, αλλά την ασφάλειά της!

Η Γερμανία θα έβλεπε στην υλοποίηση της γενναιόδωρης πρότασης του Αμερικανού Προέδρου να ενσωματώσει τις πανίσχυρες Ηνωμένες Πολιτείες σαν εγγυητές της ειρήνης στην Ευρώπη, μια μεγάλη διαβεβαίωση για όλους εκείνους που επιθυμούν να συνεργαστούν σοβαρά για τη διατήρηση της ειρήνης. Αλλά δεν έχουμε πιο διακαή επιθυμία από το να βοηθήσουμε να διασφαλιστεί ότι οι πληγές του πολέμου και της Συνθήκης των Βερσαλλιών θα επουλωθούν τελικά, και η Γερμανία δεν θέλει να ακολουθήσει άλλο δρόμο εκτός από αυτόν που αναγνωρίζεται από τις ίδιες τις συνθήκες ως δίκαιο. Η γερμανική κυβέρνηση επιθυμεί να συμμετάσχει σε ειρηνικές συζητήσεις με τα άλλα έθνη για όλα τα δύσκολα ζητήματα πολιτικής και οικονομικής φύσης. Γνωρίζει ότι, οποιασδήποτε στρατιωτική πράξη στην Ευρώπη, ακόμη και αν είναι απόλυτα επιτυχημένη, οι απώλειες που θα προκληθούν δεν θα είχαν καμία σχέση με τα κέρδη. Σε καμία περίπτωση όμως, η γερμανική κυβέρνηση και ο γερμανικός λαός δεν θα επιτρέψουν να εξαναγκαστούν να υπογράψουν οτιδήποτε θα συνιστούσε διαιώνιση του αποκλεισμού της Γερμανίας. Η απόπειρα χρήσης απειλών για να επηρεάσει την κυβέρνηση και τον λαό δεν πρόκειται να έχει κανένα αποτέλεσμα. Είναι εφικτό ότι, σε αντίθεση με όλα όσα είναι σωστά και ηθικά, η Γερμανία θα μπορούσε να βιαστεί· αλλά είναι αδιανόητο και αδύνατο να νομιμοποιηθεί μια τέτοια πράξη από εμάς τους ίδιους μέσω της υπογραφής μας.

Όταν σε άρθρα εφημερίδων και σε αξιοθρήνητες ομιλίες γίνονται προσπάθειες να επιβληθούν κυρώσεις στη Γερμανία, τότε σε τέτοια τερατώδη μέθοδο σαν κι αυτή η τιμωρία δεν θα μπορούσε παρά να είναι μόνο, ότι με την απαίτησή μας για αφοπλισμό ζητάμε την εκπλήρωση των συνθηκών. Ένα τέτοιο περιστατικό θα μπορούσε να οδηγήσει μόνο στην τελική ηθική και πραγματική ακύρωση των ίδιων των συνθηκών. Ακόμη και σε αυτή την περίπτωση η Γερμανία δεν θα εγκατέλειπε ποτέ τις ειρηνικές απαιτήσεις της. Οι πολιτικές και οικονομικές συνέπειες, το χάος που θα προκαλούσε μια τέτοια απόπειρα στην Ευρώπη, θα ήταν ευθύνη εκείνων που πολέμησαν με τέτοια μέσα ενάντια σε ένα λαό που δεν βλάπτει τον κόσμο.

Οποιαδήποτε τέτοια απόπειρα, οποιαδήποτε απόπειρα βίας στη Γερμανία μέσω της διαμόρφωσης μιας απλής πλειοψηφίας ενάντια στο ξεκάθαρο πνεύμα των συνθηκών θα μπορούσε να υπαγορευτεί μόνο από την πρόθεση αποκλεισμού μας από τις διασκέψεις. Όμως ο γερμανικός λαός σήμερα έχει επαρκή χαρακτήρα για να αποφύγει, σε μια τέτοια περίπτωση, να επιβάλει τη συνεργασία του στα άλλα έθνη, αλλά θα προτιμούσε, αν και με βαριά καρδιά, να επισύρει τις μόνες πιθανές συνέπειες. Ως λαός συνεχώς δυσφημισμένος, θα ήταν δύσκολο για εμάς να συνεχίσουμε να ανήκουμε στην Κοινωνία των Εθνών.

Η γερμανική κυβέρνηση και ο γερμανικός λαός γνωρίζουν τη σημερινή κρίση. Εδώ και χρόνια υπήρχαν προειδοποιήσεις από τη Γερμανία για τις μεθόδους που αναπόφευκτα προκάλεσαν αυτήν την πολιτική και οικονομική κατάσταση πραγμάτων. Εάν συνεχιστούν η μέχρι τώρα πορεία και οι μέχρι τώρα μέθοδοι, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ως προς το τελικό αποτέλεσμα. Μετά τις φαινομενικές πολιτικές επιτυχίες μεμονωμένων εθνών θα ακολουθήσουν οικονομικές και συνεπώς και πολιτικές καταστροφές που θα είναι ακόμη πιο σοβαρές για όλους. Θεωρούμε ότι είναι το πρώτο και κύριο καθήκον μας να το αποτρέψουμε. Μέχρι στιγμής δεν έχουν ληφθεί αποτελεσματικά μέτρα εναντίον του.

Όταν ο υπόλοιπος κόσμος μάς λέει, ότι στην πραγματικότητα είχαν δείξει κάποια συμπάθεια στην πρώην Γερμανία, τότε τουλάχιστον είχαμε γνωρίσει τις συνέπειες και τις επιπτώσεις αυτής της «συμπάθειας» στη Γερμανία και για τη Γερμανία. Από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, ο γερμανικός λαός έχει υποστεί μια πολιτική και οικονομική δυστυχία του μεγέθους που ο υπόλοιπος κόσμος δεν μπορεί να φανταστεί. Εκατομμύρια κατεστραμμένες υπάρξεις, όλα τα επαγγέλματα κατεστραμμένα και ένας τεράστιος στρατός ανέργων – μια απαρηγόρητη αθλιότητα, την έκταση και το βάθος της οποίας θα ήθελα να μεταφέρω σήμερα στον υπόλοιπο κόσμο με ένα μόνο αριθμό: Από την ημέρα της υπογραφής αυτής της συνθήκης, η οποία, ως έργο ειρήνης, θα έπρεπε να

είναι ο ακρογωνιαίος λίθος μιας νέας και καλύτερης εποχής για όλους τους λαούς, σχεδόν 224.900 άνθρωποι στο γερμανικό μας λαό έχουν αυτοκτονήσει με τη θέλησή τους, από φτώχεια και δυστυχία, άνδρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά! Αυτοί οι άφθαρτοι μάρτυρες είναι ένα κατηγορητήριο κατά του πνεύματος και της εκπλήρωσης μιας συνθήκης, από τα αποτελέσματα της οποίας όχι μόνο ο υπόλοιπος κόσμος, αλλά και εκατομμύρια άνθρωποι στη Γερμανία περίμεναν κάποτε σωτηρία και καλή τύχη.

Μακάρι όμως αυτό να χρησιμεύσει στο να καταλάβουν τα άλλα έθνη από την ακλόνητη θέληση της Γερμανίας και να βάλουν επιτέλους ένα τέλος σε μια περίοδο ανθρωπίνων λαθών για να βρεθεί ο δρόμος για μια τελική συναίνεση όλων στη βάση των ίσων δικαιωμάτων!